

Arrest

nr. 81 405 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 2 maart 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 maart 2011, samen met haar vier minderjarige kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 1 april 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16, (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 4 april 2011 gaat Polen akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin II-verordening.

1.4. Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), die bij aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Verzoekster dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 18 januari 2012 bij arrest nr. 73 380 het beroep verwerpt.

1.5. Op 15 december 2011 dient verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad tegen de *“mondelijke weigering voor de verantwoordelijkheid van behandeling van de asielaanvraag”*. Op 12 maart 2012 verwerpt de Raad dit beroep bij arrest nr. 76 977.

1.6. Op 12 oktober 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 1 februari 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.6 bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 2 maart 2012.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(…) Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De arts-attaché stelt vast dat er vanuit medisch standpunt kan besloten worden dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als ernstige aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van terugname, Polen. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene

gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)

1.8. Op 2 maart 2012 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In toepassing van artikel 49/2, §5, 2de alinea van dezelfde Wet wordt hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster op,

"Schending van artikel 3 EVRM, Schending van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG, hierna genoemd "Kwalificatierichtlijn", Schending van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet; Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoekster betoogt in wat als drie onderdelen van het middel kunnen worden beschouwd als volgt:

"1. Wat betreft de mogelijkheid op behandeling in het land van overdracht

1.1. In hoofdorde: Overdracht naar Polen is niet meer mogelijk

De bestreden beslissing verwijst verkeerdelijk naar Polen als het land waar verzoeksters dochter haar medische zorgen zou moeten krijgen.

Verzoeksters asielaanvraag werd op datum van 03.05.2011afgesloten met een bijlage 26 quater, waarbij Polen verantwoordelijk werd geacht voor de asielaanvraag van verzoekster.

Nochtans stelt artikel 20 lid 2 van de Verordening EG nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de benadeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend dat: "2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielerzoek wegens detentie van de asielerzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielerzoeker onderduikt."

Artikel 20 lid 1 e) bepaalt wanneer de termijn van zes maanden ingaat: "e) De verzoekende lidstaat stelt de asielerzoeker in kennis van de beslissing betreffende de terugname door de verantwoordelijke lidstaat, Deze beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld op welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielerzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt."

Arrest nummer 47.947 van 09/09/2010 in de zaken RW 56.125/11 en 56.127/11 bevestigt deze zienswijze:

"Op 28 mei 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf, met daarin besloten de beslissing tot overdracht aan de Griekse autoriteiten, die (nog steeds) geacht worden verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag vanaf 2 december 2009. Aangezien onderhavig beroep geen schorsende werking heeft, diende de overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten plaats te vinden voor 2 juni 2010 (cfr. H.v.J. 29 januari 2009, Petrosian, nr. C-19/08, punt 38).

3.5. Verwerende partij betwist ter terechtzitting niet dat er geen overdracht heeft plaatsgevonden. Te dezen dient de Raad te wijzen op het gestelde in artikel 20, tweede lid van de Dublin II-verordening, dat als volgt luidt: "2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielerzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielerzoek wegens detentie van de asielerzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielerzoeker onderduikt,"

Verwerende partij brengt ter terechtzitting geen elementen aan die wijzen op de detentie of het onderduiken van verzoeker."

De termijn om haar terug te zenden naar Polen liep af begin november 2011.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet meer wettig verwijzen naar het feit dat Polen het verantwoordelijke land zou zijn,.

Er is geen reden om aan te nemen dat verzoekster ondergedoken zat. De tegenpartij heeft steeds geweten waar verzoekster opgevangen was.

Verzoekster diende het opvangcentrum te Houthalen-Helchteren te verlaten met haar vier kinderen na de betekening van de bijlage 26 quater.

Ze heeft dan haar advocaat geconsulteerd die een kortgedingprocedure opstartte tegen Fedasil teneinde een veroordeling te bekomen tot het geven van een opvangplaats aangezien verzoekster op dat moment als een illegaal gezin met minderjarige kinderen kon beschouwd worden.

Op 8 juni 2011 veroordeelde de voorzitter van de Arbeidsrechtbank dat Fedasil inderdaad in een opvangplaats diende te voorzien voor verzoekster met haar vier kinderen. Fedasil bracht verzoekster onder in het centrum te Arendonk. (stuk 3) Op 15 september 2011 ontvangt verzoekster een oproeping van de dienst Dispatching van Fedasil per adres van het OC ARENDONK om naar de Antwerpsesteenweg 59B, 1000 Brussel te komen. (stuk 4)

Verzoekster diende een aanvraag 9ter in op 11 oktober 2011. (stuk 5)

Op 12 oktober gaat verzoekster effectief naar de Antwerpsesteenweg 59B teneinde daar een 'verklaring van een familie die in het kader van het K.B. 24 juni 2004 wordt opgevangen' te ondertekenen. Deze verklaring wordt voorts ondertekend door Ilse Pierloot voor Fedasil en door Koen Justé van de Dienst Vreemdelingenzaken. (stuk 6)

De bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

1.2. Meer ondergeschikt: onderzoek aangaande land van herkomst of van land van verblijf

De bestreden beslissing stelt dat de medicatie, medische opvolging en behandeling van de aandoening van verzoekster behandelbaar zou zijn in het land van overdracht, Polen:

"De ambtenaar-geneesheer stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit het voorgelegde medisch bewijsstuk blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Griekenland.

Dat de ambtenaar-geneesheer concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijk of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overdracht, nl. Griekenland, voorhanden is.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve is de aanvraag ongegrond."

Artikel 3 EVRM houdt in:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn stelt: "Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of:

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict,"

Dit artikel werd doormiddel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omgezet in nationaal recht:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)"

Noch de kwalificatierichtlijn, noch artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepalen dat verzoekster dient te bewijzen dat er geen adequate behandeling zou zijn in het land van overdracht. De kwalificatierichtlijn spreekt enkel van een onderzoek naar het land van herkomst. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opent deze bepaling en stelt dat er moet onderzocht worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf,

De bestreden beslissing herhaalt de argumentatie uit de wettekst van artikel 9 ter Vreemdelingenwet, maar past deze verkeerd toe op huidig geval. Het stelt dat er een adequate behandeling samen met adequate medicatie en opvolging zou bestaan in Polen en stelt dan daaruit volgt dat er geen risico zou

bestaan op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Verzoekster is echter afkomstig van Tsjetsjenië. Zij heeft verder nooit verbleven in een ander land. Men kan bezwaarlijk het land via hetwelk zij de Europa binnenkwam beschouwen als een land van verblijf. Verzoekster is begin in Polen binnengekomen. Nadat verzoekster er even heeft verbleven, reisde zij door naar België waar zij op 22.07.2009 asiel aanvraag. Verzoekster heeft in de korte tijd dat zij in Polen was, nooit legaal verblijf gehad in Polen.

Desalniettemin blijkt uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel onderzoek heeft gedaan naar de beschikbaarheid van medische zorgen ten opzichte van het land van overdracht. Uit het attest van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze enkel instructies had ontvangen om de beschikbaarheid van Polen te onderzoeken en niet ten opzichte van het land van herkomst Tsjetsjenië. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivatie aangaande de beschikbaarheid van medische zorgen in Tsjetsjenië en ontkent dan ook niet de feiten die verzoekster in het initiële verzoekschrift aanhaalt aangaande het schrijnend gebrek van enige medische infrastructuur en personeel in Tsjetsjenië. De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd schendt ze artikelen 3 EVRM, 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

2. Geen onderzoek door arts naar gevolgen in geval van onderbreking behandeling

In de aanvraag werd duidelijk vermeld dat er een risico bestaat bij de onderbreking van de behandeling die 2 jaar dient te duren, met name dat [M.] dan de gevolgen van de meningitis zou ondervinden.

De arts van DVZ stelt hierover niets in zijn beoordeling.

Nochtans had dit moeten onderzocht worden. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de RW waarin dit bevestigd wordt, met name arresten RvV 32.515, 8 oktober 2009' en RvV 32.516, 9 oktober 2009

Bijgevolg is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, daar zij niet antwoordt op dit aspect van de aanvraag."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd nopens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een behandeling in Polen, het land van overdracht.

Verzoekster meent kennelijk dat zij allerlei beweringen kan uiten, in strijd met de stukken van het administratief dossier en ofschoon zij hierop reeds gewezen werd in de nota met opmerkingen dd. 27.12.2011 in het kader van de procedure gekend onder rolnummer 85.127. Verwerende partij herhaalt dat in casu op grond van art. 16.1.c van de Verordening (EG) 343/2003 een terugnameverzoek werd gericht aan de Poolse autoriteiten op 01.04.2011. De Poolse autoriteiten hebben op 04.04.2011 de terugname van verzoekster en haar kinderen aanvaard op grond van art. 16.1.e van voormelde verordening 343/2003.

Overeenkomstig art. 20.1.d geschiedt de terugname 'zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft'.

In art. 20.2 van de verordening wordt vervolgens gestipuleerd dat:

"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu is aan verzoekster bij aangetekend schrijven dd. 04.05.2011 kennis gegeven van de bijlage 26quater die te haren opzichte was genomen. Verzoekster (en haar kinderen) dienden uiterlijk op 13.05.2011 het grondgebied van België en zich aanbieden bij de Poolse autoriteiten.

De gemachtigde heeft naderhand contact opgenomen met het OC Houthalen-Helchteren waar verzoekster voorheen verbleef en ook woonplaatskeuze had gedaan. Op 18.05.2011 is alsdan gebleken dat verzoekster en haar kinderen het centrum verlaten hadden en geen contactadres hadden achtergelaten.

Zodoende werd op 18.05.2011 de verlenging van de termijn tot terugname meegedeeld aan de Poolse autoriteiten. aangezien betrokkene was ondergedoken (bijlage 1).

Verzoekster kan dit niet dienstig betwisten. Terwijl de woonplaatskeuze van verzoekster naar het OC te Arendonk dateert van een maand later (op 17.06.2011). zodat de gemachtigde hiermee vanzelfsprekend geen rekening kon houden (en ook geen kennis had) op het ogenblik van de verlenging van de termijn op 18.05.2011.

Er kan enkel worden vastgesteld dat de verlenging van de termijn voor terugname op 18.05.2011, rechtsgeldig is geschied overeenkomstig de alsdan voorliggende informatie. Het gegeven dat verzoekster naderhand terug is opgedoken kan aan het voorgaande uiteraard geen afbreuk doen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Verzoekster haar beschouwingen nopens de aanvang van de termijn van 6 maanden zijn dan ook niet ter zake dienend, nu in casu vaststaat dat de termijn voor transfer is verlengd tot 18 maanden.

Verzoekster laat dit gegeven bewust buiten beschouwing, ofschoon zij anderzijds in haar feitenrelaas (van haar verzoekschrift dd. 13.12.2011 in het kader van de procedure gekend onder rolnummer 85.127) wel erkent hiervan kennis te hebben gekregen ("Ze krijgt te horen dat mevr. Verzoekster als 'absconded' beschouwt en dat de termijn van 18 maanden is vooraleer België verantwoordelijk wordt", p. 3 bovenaan). Ook op 01.12.2011 heeft verzoekster haar raadvrouw de dienst gecontacteerd, en blijkt uit het feitenrelaas in het verzoekschrift dat "ze zegt dat ze na contactname met Arendonk besluit dat verzoekster ondergedoken was").

Zulke houding van verzoekster is uiteraard niet ernstig.

De beschouwingen van verzoekster falen in rechte en in feite.

Ook verzoekster haar beweringen in ondergeschikte orde, als heeft zij die afkomstig is van Tsjetsjenië, nooit legaal verblijf gehad in Polen, 'het land via hetwelk zij Europa is binnengekomen', en als kan Polen niet beschouwd worden als land van verblijf, kunnen niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden reeds asiel heeft aangevraagd in Polen, dat dientengevolge de terugname van verzoekster en haar minderjarig kinderen aan de Poolse autoriteiten werd gevraagd en dat de Poolse autoriteiten expliciet instemden met het verzoek tot terugname. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, hetgeen verzoekster ook niet dienstig meer kan betwisten gezien het verwerpingsarrest nr. 73 380 dd. 18.01.2012 waarbij het beroep tegen de bijlage 26 quater dd. 03.05.2011 verworpen werd.

Zodoende dient verzoekster zich aldus met haar kinderen naar Polen te begeven en is het bijgevolg evident is dat de medische problematiek van verzoeksters dochter beoordeeld werd in functie van Polen.

"2.13. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het verleden reeds asiel heeft aangevraagd in Polen, dat dientengevolge de terugname van verzoekster en haar minderjarig kind aan de Poolse autoriteiten werd gevraagd en dat de Poolse autoriteiten expliciet instemden met het verzoek tot terugname. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, dat zij zich aldus met haar kind aldaar dient te begeven en het bijgevolg evident is dat de medische problematiek van verzoeksters dochter beoordeeld werd in functie van Polen" (R.v.V. nr. 72 029 van 16 december 2011, www.rvv-ccce.be).

Geenszins diende de bestreden beslissing te motiveren nopens de medische zorgen in het herkomstland van verzoekster, gezien de overdracht aan Polen. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De door verzoekster voorgehouden schendingen kunnen geenszins worden aangenomen. Terwijl verzoekster evenmin kan worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift poogt voor te houden dat in de aanvraag melding is gemaakt van de gevolgen van een onderbreking van de behandeling, terwijl bij nazicht van de aanvraag blijkt dat daarin enkel wordt gesteld dat "indien de behandeling zou stopgezet worden, riskeert [M.] een verergering van de sequelles van de meningitis". Een stopzetting (zoals ver-

meld in de aanvraag) kan geenszins worden gelijkgesteld met de voor het eerst in het verzoekschrift aangehaalde 'onderbreking'.

Aan de gemachtigde kan bezwaarlijk worden verweten niet te hebben gemotiveerd nopens een bewering die niet als dusdanig is aangevoerd in de aanvraag en medische attesten; evenmin is de arts-adviseur onzorgvuldig geweest nu in de medische attesten niets wordt gesteld nopens een onderbreking van de behandeling (vraag D in het medische attest heeft betrekking op de stopzetting).

Terwijl verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar twee Franstalige arresten die dateren uit 2009 en dewelke zij niet op haar eigen situatie betreft. Verzoekster toont niet aan dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als deze die aanleiding hebben gegeven tot de twee schorsingsarresten die zij aanhaalt.

Verzoekster haar beweringen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoekster de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoekster ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel dat de eerste bestreden beslissing voor wat betreft de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling van de weerhouden medische aandoening niet kan verwijzen naar Polen als land van terugname aangezien deze staat weliswaar aangeduid werd als zijnde verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, maar dat er ondertussen meer dan zes maanden verstreken zijn sedert Polen zijn verantwoordelijkheid aanvaard heeft en dat verzoekster evenmin als ondergedoken kan beschouwd worden.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de Poolse autoriteiten op 4 april 2011 instemden met het verzoek tot terugname van verzoekster op basis van artikel 16.1(e) van de Dublin II-verordening.

2.6. De artikelen 19.3 en 19.4 van de Dublin II-verordening luiden als volgt:

“3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

De artikelen 20.1d) en 20.2 van de Dublin II-verordening luiden als volgt:

“d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende

lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 18 mei 2011 aan de Poolse autoriteiten met betrekking tot verzoekster het volgende meedeelde: *“The transfer has to be postponed The applicant Q has absconded (extension of time limit according to art.19.4/20.2)”*. Blijkens het administratief dossier is deze mededeling het gevolg van een contactname van de verwerende partij met het open centrum Houthalen-Helchteren enkele dagen na de verzending van de in punt 1.4. bedoelde beslissing van 3 mei 2011. Het betrokken centrum deelde de verwerende partij mee dat verzoekster zonder achterlaten van een adres uit het centrum vertrokken was. Dit wordt bevestigd in een nota van de verwerende partij van 27 december 2011 die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij kan in onderhavig beroep niet dienstig de bovenvermelde mededeling van 18 mei 2011 aanvechten en aanvoeren dat zij ten onrechte als ondergedoken werd beschouwd, te meer daar zij blijkens het verzoekschrift dat ingediend werd n.a.v. de in punt 1.5. bedoelde procedure daarvan minstens sedert 15 december 2011 op de hoogte was.

2.8. Het blijkt dus dat de verwerende partij van oordeel was dat de termijn om verzoekster over te dragen aan de Poolse autoriteiten 18 maanden bedroeg omdat ze naar het oordeel van de verwerende partij ondergedoken was zoals bedoeld in de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening.

2.9. Uit de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening en artikel 9.2. van de Verordening van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van de Dublin II-verordening (Uitvoeringsverordening) valt af te leiden dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het asielverzoek bij niet tijdige overdracht op de verzoekende lidstaat komt te rusten, indien de vreemdeling niet binnen zes maanden na de claimaanvaarding is overgedragen dan wel indien de aangezochte lidstaat niet vóór het verstrijken van de overdrachtstermijn mededeling heeft gedaan van het feit dat zich een van de in artikelen 19.4. of 20.2. genoemde redenen voor uitstel van de overdracht voordoet. Noch in de Dublin II-verordening noch in de Uitvoeringsverordening worden nadere modaliteiten bepaald met betrekking tot de aangevraagde verlengde overdrachtstermijn, zoals de gevolgen erop van het naderhand terug opduiken van een persoon in de verzoekende lidstaat n.a.v. het indienen van een verblijfsaanvraag, wat in casu het geval is.

2.10. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag definitief is, gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad van 18 januari 2012. Vast staat dat de verwerende partij bij brief van 18 mei 2011 de Poolse autoriteiten heeft meegedeeld dat de overdracht geen doorgang kan vinden omdat gebleken is dat verzoekster ondergedoken is, waarbij gewezen werd op de verlenging van de overdrachtstermijnen overeenkomstig de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening. Vast staat dat verzoeksters asielaanvraag ondertussen niet in behandeling is bij de Belgische autoriteiten. Dat verzoekster terwijl de verlengde overdrachtstermijn loopt, alsnog terug opduikt in België, leidt niet tot de conclusie dat deze termijn niet meer van toepassing is. Uitgangspunt van de Dublin II-verordening is immers dat een vreemdeling dient te worden overgedragen zodra dat praktisch mogelijk is. Elk uitstel van de overdracht als gevolg van feitelijke omstandigheden die zich voordoen dient ingevolge artikel 9, eerste lid, van de Uitvoeringsverordening *“onverwijld”* aan de verantwoordelijke lidstaat te worden meegedeeld, wat in casu gebeurd is. De verwerende partij kan niet verweten worden diligent te zijn opgetreden ter vrijwaring van de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. De Dublin II-verordening noch de Uitvoeringsverordening geven grond voor het oordeel dat de verlengde termijn ten einde komt door het naderhand terug opduiken van de vreemdeling van wie eerder aangegeven werd dat hij ondergedoken was.

2.11. Dit alles leidt tot de conclusie dat de verlengde overdrachtstermijn ondanks de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen nog steeds loopt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk mocht nagaan of de behandeling voor verzoeksters aangebrachte medische aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Polen, het land waarnaar verzoekster zou worden overgedragen. Verzoekster kan derhalve niet gevolgd worden in haar betoog dat de eerste bestreden

beslissing “*verkeerdelijk (verwijst) naar Polen als het land waar verzoeksters dochter haar medische zorgen zou moeten krijgen*” en “*de motivering van de bestreden beslissing kan niet meer wettig verwijzen naar het feit dat Polen het verantwoordelijke land zou zijn.*”

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.12. Voor wat betreft het tweede onderdeel van het middel dient de Raad op te merken dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, aangezien deze bepaling werd omgezet in Belgische wetgeving (artikelen 9ter en 48/3 e.v. van de Vreemdelingenwet) en verzoekster niet aantoont dat deze omzetting niet correct is geschied.

2.13. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “*zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen*”, luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

2.14. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zegt wat het zegt maar te dezen dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekster eerder een asielaanvraag heeft ingediend waarvoor de Poolse autoriteiten geacht werden verantwoordelijk te zijn (cf. de in punt 1.4. bedoelde beslissing van 3 mei 2011 die definitief is). Noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch de motiveringsplicht houden in dat de verwerende partij bij het treffen van een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ongegrond wordt verklaard, in het licht van de specifieke omstandigheden dat tevens een uitvoerbare beslissing getroffen werd waarbij Polen verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en dat de overdrachtstermijn wegens onderduiking verlengd werd tot 18 maanden, reeds de hypothese dient te onderzoeken dat verzoekster door Polen teruggestuurd wordt naar Rusland. Van verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij in het stadium waarbij de Poolse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster erkend hebben, reeds een onderzoek dient te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling voor verzoeksters aangebrachte medische aandoening in Rusland en hieromtrent dient te motiveren in de eerste bestreden beslissing.

2.15. Verzoekster brengt niets concreet in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de behandeling voor de door haar aangebrachte medische aandoening beschikbaar en toegankelijk is in Polen, op grond waarvan de verwerende partij in deze beslissing besluit:

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

Een schending van artikel 3 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.16. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat geen onderzoek werd gedaan door de arts naar de gevolgen in geval van onderbreking van de behandeling en dat hieromtrent niet gemotiveerd is in de eerste bestreden beslissing.

2.17. Waar verzoekster de in punt 2.16 bedoelde motivering verwacht dient de Raad op te merken dat deze verwachting geen steun vindt in de in punt 1.6. bedoelde aanvraag om medische redenen. Uit deze aanvraag blijkt dat verzoekster had aangehaald “indien de behandeling zou stopgezet worden, riskeert [M.] een verergering van de sequelles van de meningitis”. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan een aangevoerde stopzetting van de medische behandeling in de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen niet dienstig in het verzoekschrift worden gelijkgesteld aan een onderbreking van de medische behandeling.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het eerste middel ongegrond.

2.18. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de motivering: “... Zie bijlage brief FOD Binnenlandse Zaken dd. 01.02.2012

In toepassing van artikel 49/2 §5, 2' alinea van dezelfde Wet wordt hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.”

Artikel 49/2 §5, 2' alinea van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 49/2. § 1. Als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus wordt beschouwd en tot een verblijf van beperkte duur in het rijk toegelaten : de vreemdeling aan wie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de status bepaald in artikel 48/4 toekent.

§ 2. De verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt, is geldig gedurende één jaar en hernieuwbaar.

§ 3. Na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk toegelaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 57/6, 4° of 6°. Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde tevens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7°. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in dat geval binnen een termijn van zestig werkdagen een met redenen omklede beslissing.

De toekenning van het onbeperkte verblijfsrecht zoals voorzien in § 3, wordt in voorkomend geval gedurende een jaar geschorst in afwachting van een definitieve beslissing.

§ 5. Tijdens het verblijf van beperkte duur, kan de minister of zijn gemachtigde, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot opheffing of intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 57/6, 4° of 6° heeft genomen, de vreemdeling het bevel geven om het grondgebied te verlaten. Wanneer de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 6°, verstrekt de Commissaris-generaal in zijn beslissing een advies over de vraag of een verwijderingmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de

mens en de fundamentele vrijheden. Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of z'n emachti de een vreemdeling, wiens subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, 70, het bevel geven om het grondgebied te verlaten.

§ 6. Indien ten aanzien van een vreemdeling die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare of de nationale veiligheid, kan de minister, naar gelang van het geval, besluiten dat hij er niet of niet meer mag verblijven of er zich niet mag vestigen in die hoedanigheid. De minister neemt dit besluit overeenkomstig de bepalingen van artikelen 20 en 2.

Verzoekster ziet niet in hoe het inroepen van deze wettelijke bepaling een motivering kan vormen voor de beslissing in casu.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In casu vermeldt de bestreden beslissing de verkeerde juridische overwegingen, met name een artikel uit de Vreemdelingenwet dat niets te maken heeft met de situatie van verzoekster.

Op grond van deze schendingen verzoekt verzoekster dan ook de schorsing en de nietigverklaring van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27.05.2010."

2.19. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

" (...) De verwerende partij herhaalt dat deze artikelen de formele motiveringsplicht betreffen, alsmede dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoekster kritiek heeft op het gegeven dat in de akte van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten tevens verwezen wordt naar een artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet, kan bezwaarlijk worden ontkend dat zulks een materiële vergissing uitmaakt in de akte van kennisgeving, die vanzelfsprekend geen invloed kan hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing zelf en niet kan leiden tot nietigverklaring van de beslissing.

Uit de beslissing van 01.02.2012 van de gemachtigde blijkt duidelijk dat hierin geenszins wordt verwezen naar enig artikel 49/2 van de wet, zodat deze verwijzing geen deel uitmaakt van een bestreden beslissing zelf en enkel per vergissing in de akte van kennisgeving is opgenomen.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.20. Het betoog van verzoekster komt erop neer dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, aangezien ze de verkeerde juridische overwegingen bevat.

2.21. Te dezen kan de verwerende partij gevolgd worden in haar verweer dat er een materiële vergissing gebeurd is bij de betekening van de tweede bestreden beslissing door het betrokken gemeentebestuur. In de eigenlijke beslissing van de verwerende partij, neergelegd in haar instructies gericht aan het gemeentebestuur, wordt duidelijk gesteld dat er een bevel om het grondgebied te verlaten moet betekend worden aan verzoekster met als motivering: *"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."*

2.22. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn aangezien deze instructies haar ook betekend werden. Een eventueel gebrek in de betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoeksters kritiek aangaande vermeldingen op de akte van betekening kan niet tot de nietigheid van de tweede bestreden beslissing leiden (cfr. RvS 1 juli 2005, nr. 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA